

Nostalgiske refleksjoner

av Christine Rosenqvist

Den utbredte nostalgien, lengselen etter en fortid som egentlig aldri har eksistert, er et tegn på at vi fortsatt har idealer, selv om vi har begravet dem levende.

(Rutger Bergman - UTOPIA FOR REALISTER - Spartacus forlag 2017)

Etter år med pandemikarantene, hvor jeg har vært overlatt til mitt private og sedate liv, ble jeg vekket fra en behagelig dvale, først av dette med kunstig intelligens og så av Putins «spesialoperasjoner». Min deltagelse og engasjement i samfunnet ble påkalt. Jeg skjønnte jo dét. Dette må jeg ta stilling til. Dette var umulig å overse. Og det er så så mye som skjer. Jeg kan ikke tillate meg å være likegyldig lenger. Jeg må vende blikket bort fra meg selv og ut mot verden.

Omtrent samtidig blir vi truffet av høye strømpriser, så underlige værferenomen, fulgt av utrolig lav valgdeltagelse og tilsynelatende lav politisk bevissthet i noen deler av befolkningen, avhengig av klassetilhørighet. Absolutt fattigdom, stadig lengre matkøer. Så kom kombinasjonen Solberg & Finnes, og fantes det noen måte å bortforklare dette? Rakner det velferdssamfunnet jeg ble født til å leve i?

Men det skal bli verre! Krigen på Gaza, mellom Hamas og Israel, bryter ut. I motsetning til krigen i Ukraina, blir denne krigen til en krig omtalt som en krig mellom palestinere og jøder, med de konnotasjoner til fortiden som det innebærer. Den vakre oktobermåned (som var den varmeste i vår historie!) ble mishandlet gjennom Hamas' angrep på Israels befolkning den 7. oktober. Israelittenes respons kom raskt, og den svir. Det gamle testamentets hevnenende gudeskikkelse blir til en småtrøtt, sulten og snørrete, furten, bortskjemt guttunge om man skal sammenlikne.

Måtte du leve i interessante tider; - etter sigende en tradisjonell kinesisk forbannelse!

NÅ får der være nok! Vel har jeg priset meg av en stadig levende nysgjerrighet og livskraft som har gitt meg styrke til å vente spent på neste dag. Min undrende holdning til livet, som jeg har fått findyrket gjennom pandemiens aksept av sosial distansering, blir utfordret. Varsel om mulig vulkanutbrudd på Island blir en velkommen påminning om at det er noen katastrofer som vi ikke kan råde over. Det er som om Moder Jord retter en

manende pekefinger mot oss og sier at nå får vi se til å skjerpe oss.

Jeg ønsker ikke at det skal være slik i den verden jeg lever i, og som mine barnebarn skal vokse opp i. Ikke på noen måte! Jeg vil tilbake til det kjedelige og langtekkelige livet jeg kunne leve før. Eller var det en drøm? Var det kan hende ikke slik det var? Var det krig, urolighet, nød og faenskap da også? Det var bare at jeg ikke behøvde å bry meg så mye om det? Jeg fikk ikke vite så mye. Jeg behøvde ikke vite så mye. Jeg så ikke så mye til det. I dag er det umulig å overse nyhetene.

Vel var det demonstrasjoner for/mot både det ene og det andre før også, og etter endt demonstrasjon møttes vi et sted, drakk øl og hadde det trivelig sammen. Kanskje ble noen med hverandre hjem. («Er du ikke hjemme før 12, er det rett i seng!») Å reagere på verdens iboende faenskap ble til en sosial handling; - det var slik du møtte folk og knyttet nettverk. Det var tross alt mest sort/hvitt bilder og skrift vi hadde å forholde oss til. Nå har det blitt personlig!

I dag kommer krigens redsler inn gjennom tv-ruten direkte sendt, i et stendig kjøer, og i farger. Det er ikke mulig å slippe unna nyhetsstrømmene, om du ikke vil gjemme deg helt bort og nekte å ta til deg noen form for nyhetsoppdatering. Jeg har prøvd i perioder å

forholde meg utelukkende til Oddasat, Nyheter på Tegnspråk og Supernytt, men det hjelper ikke; - også der blir jeg utfordret.

Nå har jeg levd i 77 år, og jeg må si at aldri har jeg vært mer bevisst på at den verden vi har formet og som har blitt skap for oss, de siste 77 årene, muligens kan stå for fall. Da min mor lå på det siste, på et sykehjem i nedre Sørkedalen et sted, sa hun at nå kunne hun ikke gjøre noe mer for verden lenger, men hun ønsket at all verdens gamle skulle få ende sine dager på et sykehjem i nedre Sørkedalen, for hun hadde det ikke så ille. Og så døde hun. Men jeg vil ikke dø; - ikke ennå.

Så hvordan blir framtiden? Kan vil forestille oss en framtid, uten å trekke med oss vår forhistorie? Å spekulere rundt slikt kan bli omtalt som «utopisme»; - stedet som ikke er. Det går nok an å drømme om en bedre tid, men å planlegge for et bedre, mer kjedelig liv for mine barn og barnebarn, det tror jeg ikke på akkurat i dag. Men var alt så mye bedre før? Er det realistisk å drømme om en bedre verden?

Min far kunne gjøre det der han satt i KZ-lager under de siste deler av forrige krig, og jeg misunner ham det. Jeg misunner mine foreldre den optimisme jeg er veldig klar over de hadde, og som preget dem under hele krigen, og i tidene etterpå da de skulle bygge opp landet igjen. Dette

skulle gå så bra, og de skulle bidra til å bygge en bedre og sikrere verden for sine etterkommere. Og de gjorde det. Det er derfor jeg ble født. Det er et stort ansvar som påligger meg; - å bringe denne arven videre. Jeg vet ikke om jeg vil lykkes.

Det er for jævlig!

Christine Rosenqvist
Bestemor
crosenqv@me.com

